

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LA CATASTRÓFA.

La primera autoritat de la província vá agafar l' escombra.

Ja era hora de que fessin neteja en lo Saló de Cent.

Aquella pols en que molts dels regidors passats se confonien; aquelles trenyinas finament teixidas per algunas aranyas de la majoria, tot havia de desaparèixer, y tot ha desaparegut del primer cop d' escombra.

Barcelona no ha fet lluminarias, y no per falta de ganas, sino perque ha cregut que per aquella gent era mal enguanyat gastar una sola gota de cera.

En cambi ja veuran com ni 'l bisbe, á pesar dels favors que 'n té rebuts, se recorda de ferlos cantar unas absoltas.

Era la nit del diumenje al dilluns.

Apesar de que ja 'l cor los deya que á cala ciutat hi eran de massa, com que passavan los dias y las senmanas, alguns se figuravan que 'ls deixarian al puesto per llavor.

S' havian arribat á creure qu' eran immortals.

Y 'ls més aquella nit ván somiar.

¡Ay! Tots eran gent de barra y somiavan truytas.

**

Somniava en Fontrodona que 'ls pous de Moncada 's convertien en minas de Champagne; l' espuma anava pujant y sobreixia.

Somniava en Batllori que 'l barri d' Hostafranchs se declarava independent del resto d' Espanya, y que á n' ell, los burots del fiellato 'l proclamavan rey.

Somniava l' Iglesias ab la cara de'n Fontrodona ficada dintre de un rotllo d' or, semblant á la cara de una unsa de perruca.

Somniava en Cuyás que feyan cristiana sense pagar drets de batisme á una partida de blat de moro, y qu' ell servia de padri.

Somniava en Catalá que 'l elegian lo primer sastre de Barcelona, lo sastre més elevat, per la senzilla rahó de que l' Ajuntament en plé 'l nombrava sastre dels gegants.

Tots somiavan una cosa ó altre.

Algú per un fenómeno estrany de la fantasia veyá que 'l carril de Fransa passava pel carrer d' Aragó sobre rails d' or macís, y algú altre 's figurava, que las ayguas que l' Ajuntament havia de cedir á n' en Giraudier se transformavan en una cascada de plata fosa.

Pero darrera del somni vá venir la realitat.

Y la realitat vá ser que á una mateixa hora vá compareixre á casa de cada hù d' ells, un municipal portant un ofici.

Tots ván llegirlo y tots ván tornarse grochs com la cera.

Allá haurian vist als Xanxes y Quimenas y Gutierrez invariablement, ab lo barret de prestigi á las mans, notant aquella trasmutació y exclamant:

—Sr. *rechidor* le pasa á Vd. alguna cosa de particular.

—¡Ay! responian tots ells: ho preguntas y acabas de darme la bola?

Los Gutierrez, los Xanxes y 'ls Quimenas, sense tornar resposta, corrian cap á la cuina, agafavan las cetrilleras y tornavan tots decidits, exclamant:

—Tome Vd. oli: es la manera mejor de vomitarla.

D' aixó vé sens dupte que Barcelona digués:—Vaja, ja han begut oli.

La noticia vá corre per la ciutat més depressa que la resolució de certs expedients que tenian qua.

A Barcelona l' hi vá semblar que l' hi treyan un pés de sobre.

Es natural: l' hi treyan al Sr. Fontrodona.

¡Quina llástima, deya un amich dels suspesos, que no s' haja resolt la creació de un nou cementiri!

Verdaderament tots ells haurian pogut estrenarlo. Se 'ls hauria alsat un monument en forma de panotxa de blat de moro. A cada grá s' hi hauria consignat lo recort de un dels seus mérits.

Ván adormirse y are no hi ha més remey qu' enterarlos entre 'ls impenitens.

Ni siquiera 'ls queda 'l consol de anar á descansar entre 'ls seus electors.

Se creu que darrera dels regidors, vindrá una neteja d' empleats.

Alguns s' han quedat tremolant.

Jo sé d' un que deya:

«Quan vejas la barba de 'n Fontrodona cremar, posa la téva á remullar.»

Aquest no es pás lo Sr. Tort y Martorell.

Lo Sr. Tort y Martorell no té necessitat de dimitir, per quan, segons m' asseguran de bona tinta—la tinta que 's gasta á la casa gran—lo Sr. Fontrodona vá endur-sele 'n dintre d' una de las butxacas del sobre-todo.

Sembla que té 'l propòsit de deixar-lo sobre 'l marmol de una de las calaixeras del seu quarto, entre varias figuretas de porcelana.

Are no falta sino que l' Ajuntament nou fassa olvidarnos del vell.

Lo sistema es ben senzill.

Tot consisteix en rentarse ben bé las mans, y ensenyar al públich l' aygua que resulti.

P. DEL O.

SANT JOSEPH.

¡Ja hi som! Com passan los anys! Sembla talment ahir, y té, ja 'l tornem á tenir á sobre. Si no hágués arrencat jo mateix cada dia 'l full del calendari *americano*, creuria que ha passat algun mes desaparebut.

¡Sant Joseph! Lo meu sant, l' dia que sembla hauria de esperar ab mes alegría, y francament, sols pensant-hi ya tinch febra. Y que no hi ha escapadero: cada any es lo mateix. ¡Qué hi farem! L' haig de esperar impassible, plé de valor y sanch fredal! ¡Demá! Ja 'l tinch á sobre. Nada: sacrificuémnos! Pensaré ab *Guzmán el Bueno*.

Perque se 'n formin una idea, 'ls vull explicar com celebro jo generalment lo dia del meu sant. Aquí va la ressenya del any passat.

Comensin perque 'm tinch de estar tot lo dia á casa, com un estaquirot, per anar rebent las visitas. De bon demati los noys acompanyats per las criadas venen á pendre xocolata: 'l menjador s' ompla de nebots, cosinets, fills de cunyats y cosins, en una paraula vé tot lo *requeté* de la parentela, que ja 'ls dich jo que n' hi ha per llogarhi cadiras, perque ab las de casa no 'n tinch prou per tots: L' unno arriba á taula, posemhi un coixi, l' altre vol estar al costat de la tia, aquell plora, 'l de mes enllá gemega, ningú está quiet, tots se bellugan. Se

ATENTAT CONTRA 'L CZAR DE BARCELONA.

TELÉGRAMA DE LA PLASSA DE SANT JAUME.—Lunes, 14 de Marzo. «Ha ocurrido un atentado contra el Czar de Barcelona. El hecho tuvo lugar á las primeras horas de la mañana en el momento en que el Czar se disponia á pasar revista á sus fieles concejales. Arrojárone primero una bomba construida por un herrero de Tejada que mató á algunos individuos de su escolta y destrozó los brazos de la poltrona del Czar. Salió éste, en cuyo instante, una segunda bomba que estalló á sus piés, lo arrojó al aire. Conducido á la calle de Pelayo espiró á los pocos momentos.»